

sklanja. Čuvajmo tedaj ta zaklad in pišimo rajši od dne do dne m. od dneva do dneva K. 34. Tako tudi Kren 62 itd. piše.

Da se nekatere tiskarske pomote pri popravljjanji lahko prezró, je jasno, deloma si je vendar lahko bralec sam popravi, na pr. ino K. 32. Z. 34. 36.; nahoté K. 40. m. nehote; ni smeti Z. 49. m. ne smete; zgodoviva Z. 57. m. zgodovina etc.

Če bi glavna vrednika — katerih osobno ne poznam — obeh listov „K.“ in „Lj. Z.“ se hotela po mojem svetu ravnati, bi postala oba lista bolj enotna in bi s tem gotovo le pridobila. V to pomozí Bog!

T. Petrov.

Slovensko slovstvo.

* *Istorija slavjanskih literatur* se zove znamenita knjiga, katero dajeta na svetlobo v drugem, predelanem in dopolnjenem izdanji Pypin in Spasovič.

V I. delu se najprej govori o slovanskem narodopisu, o statistiki, o narečjih, zgodovini in vzajemnosti slovanskih plemen, o krščanstvu, pravopisji in književnem jeziku njihovem; potem se razlaguje literatura Bolgarov, Srbov in Hrvatov, Slovencev, in naposled južnih Rusov, to je, Malorusov. V II. delu se obravnava literatura Poljakov, katero je spisal Spasovič, Čehov in Slovakov, pa severnih Srbov. V III. delu bode literatura Velikorosov. Prva dva sta v rusovščini uže na svetlobi, in I. del je prestavljen uže tudi v češčino in nemščino. Preložil ga je v nemščino „Geschichte der slavischen Literaturen“ Traugott Pech in založil v Lipskem knjigar F. A. Brockhaus l. 1880. Cena je tej I. knjigi 6 gold. 60 kr. ter se dobiva tudi pri Bambergu v Ljubljani. — Radi pripoznavamo, da se Šafaříkova bio- in bibliografična slična knjiga bistveno dopolnjuje po tej, vzlasti v političnih, državnih, cerkvenih in pa v občekulturnih razmerah tako, da v njej nahajamo Slovani mnogo novih literarnih proizvodov in virov naše književne povestnice, in uže zarad tega dobro doide vsakateremu Slovanu, kateremu je v čislih vzajemno napredovanje slovansko. Še bolj pa nas to delo veseli za to, ker po njem spoznavajo Nemci in sploh tujci nas Slovane v občekulturnem smislu napredujoče in da nam v prihodnje visoke pomembe med dotičnimi faktorji odrekati ne morejo. In zato imenitno to knjigo sploh priporočamo. — Nasproti je pa tudi res, da so nekateri oddelki še zelo pomanjkljivi, le deloma resnični, s pisatelji vred presojevani s pravoslavnega ruskega stališča. Razen Rusov morebiti noben slovanski rod z opisanjem svoje literarne zgodovine ne bode popolno zadovoljen; najmanj se moremo pohvaliti z njo mi Slovenci, ker naša je (str. 369—395 v prevodu) res borna in malo dovršena. Naloga je torej posamesnih rodov pisateljem, posebej pa še slovenskim, da svojo književnost po vseh razmerah in dobah opišejo ter jo istinito in dovršeno podajo bratom Slovanom in vedoželjnim Neslovanom, in k temu vzajemnemu častnemu delovanju vzbujajo vrlega akademika Pypina in Spasoviča znamenita istorija slavjanskih literatur.

Mlinar Matuc in njegovi otroci.

Podoba iz narodnega življenja.

Spisal Gomilšak.

(Dalje.)

Med tem postajal je oče Matuc domá čmernejši od dne do dne, dvojica prevara ogrenila mu je življenje. Pri

gospodarstvu šlo je vse po starem, sreča bivala je v mlinu. Odraščeni otroci postali so vrli delavci — le Jakecu šlo je v mlinu vse počasno izpod rok. Rad bi se bil šel za Mihecom učiti, a Matuc zapovedal je: ti ostaneš domá. Zato pa je imel ž njim zdaj dokaj čeméra. Izposojeval si je skrivoma knjige, in pozabil pri njih pogosto, da je kamen uže prazen in zvonec kliče. Naposled vtaknejo dvajsetletnega fanta med vojake — nova grozna strela v mlinarjevo upanje in srce. A Jakec se je vdal, oblekel je belo sukojo brez solz in strahu. Mislil je pri sebi: „Bolje vojak, kakor težák, cesarskega kruha je sicer malo, — pa gotov je zato, in ni se treba tako ukvarjati za-nj; časa za uk ostane mi dovolj“. V šestih tednih pisal je domu, da nosi na ovratniku uže zvezdo. O srečen Jakec!

Tako je podrla sovražna osoda Matuci najviše zlate gradove iz oblakov. Togotil in žalostil se je, da bi bil lahko prišel ob pamet. Naglo se je postaral, osivela mu je cela glava. Pri vsem bogastvu ni našel zadovoljnosti in mirú, česar so bili najboljše krivi hudobni jeziki, ki so ga imeli za bedaka. Vendar ostala mu je še ena lepa nada — njegova edina tolažba — mala hčerka Micika, takrat stara šestnajst spomladi. Varoval in ljubil jo je stari mlinar kakor lastno buničico. Micika ni bila ne lepa ne grda — pa kinčala jo je vrllost in pokornost. Sedaj, ko so jej začeli bolehati oče, bila je vedno njih strežnica, karkoli so jej veleli, storila je urno in natanko. Matuci zdelo se je, da je vstala njegova pokojna Gera omlajena iz groba, tako ljubeznjiva in materi podobna bila je hčerka.

„Vsi otroci so me vkanili in mi nakopali sramoto, le moja Micika mi dela veselje“, pravil je včasih mlinar. Zato pa je namenil jej tako doto, s kakoršno bi se smela bahati „purgarska“ hči.

Urno teka kolo časa. Matucovi lasje so se pobelili, iz Micike je izrastla okrogla devojka. Čedalje več snubačev prihajalo je iz devetih vasi k mlinu. „Lepota in denar sta si redkoma brat in sestra, pa vsak ima veliko moč“, te besede pregovora pokazale so tukaj svojo resnico. A kateri bodi fantalin ni bil po godu ne Matuci, ne Miciki, — a iz raznih vzrokov. Očetu zatega voljo, ker mu je imel vsak premalo pod palcem, hčeri pa — hm — hm! — Oj Matuc — Matuc! kako čuval si svojo golobico, da jo je skrivoma pred tvojim nosom v kletko dobil mlad prekanjen dečko, da se je zatelebila v tvojega mlinarskega hlapca. Pa kaj čuda, saj mu ni bilo blizo enakega! Letal je dan na dan po mlinu gor in dol, popevaje in žvižgaje vesele pesmi, s katerimi je očaral v kratkem Micikino srce. V njeni družbi bil je sam méd, sama burka in šala. Kmalu sta drug družega dobro razumela, — pa kakor kineški zid stal je še oče med njima. Da bi ta zid srečno preplezal, pa manjkal je mlademu Dragotinu le z zlatom obložen osel, — kajti bil je vincarske krvi.

Pa solnce spravi vse na beli dan. Primeri se namreč, da pride k mlinu snubit bogat županov sin. Veselja igralo je Matuci srce, natihoma namenil je namreč uže davno temu svojo hčer. Kakor kmet in kupec, če sta se pogodila za konja, segneta si mlinar in županov sin v roke. „Tvoja bodi!“ zaklče Matuc, „vem, da dam ž njo „grunte“ in peneze v dobro roko“. — Micike sicer takrat ni bilo doma, nista vprašala nje, — a kdo bi bil dvomil, da bode brž zaplesala po očetovi godbi!

Spet računil je Matuc brez krčmarja, ni ga bila zmodrila troja poprejšnja prevara. Ko razodene hčeri, kolika je čaka sreča, strepetala in obledela je zelo, — ali ni rekla ne bev ne mev. Kaka eterična meščanka bila bi pri takem glasu omedlela.